

КИТОБИ НАҲЕМЪЁ БОБИ ЯКУМ

Наҳемё аз мусибати онҳое ки дар Ерусалим боқӣ мондаанд, воқиф мегардад.

1. СУХАНОНИ Наҳемъё ибни Ҳакальё. Дар моҳи кис-лев, дар соли бистум, вақте ки ман дар Шушани пойтахт будам, чунин воқеъ шуд,
2. Ки Ҳононӣ, яке аз бародаронам, омад, ва бо ӯ касоне чанд аз Яхудо буданд; ва ман аз онҳо дар бораи яҳудиёни растагор, ки аз асирий боқӣ монда буданд, ва дар бораи Ерусалим пурсупос намудам.
3. Ва онҳо ба ман гуфтанд: «Боқӣ мондагон, — онҳое ки аз асирий боқӣ мондаанд, — онҳо чо, дар мамлакат, дар муси-бати бузург ва дар хорузори мебошанд; ва ҳисори Ерусалим хароб шудааст, ва дарвозаҳояш ба оташ сӯхтааст».
4. Ва ҳамин ки ин суханонро шунидам, нишаста, гирья кардам ва чандин рӯз мотам гирифтам, ва рӯза дошта, ба ҳу-зури Худои осмон дуо хондам,

Дуои Наҳемъё.

5. Ва гуфтам: «Лутфан, эй Худованд, Худои осмон, Ху-дои азим ва сахмгин, ки аҳд ва марҳаматро бар онҳое ки Туро дӯст медоранд ва аҳкоми Туро ба ҷо меоваранд, нигоҳ медорӣ!
6. Хоҳишмандам, ки гӯшҳои Ту бодикқат ва чашмони Ту воз бошад, то дуои бандаи худро, ки ман ба ҳузури Ту дар ин вақт, рӯзона ва шабона, дар бораи бандагонат банӣ-Ис-роил мегӯям, бишнавай, ва ман гуноҳҳои банӣ-Исроилро, ки пеши Ту ба амал овардаем, эътироф менамоем: ҳам ман ва ҳам хонадони падари ман гуноҳ кардаем.
7. Мо пеши Ту гуноҳкор шудаем, ва аҳкому фароизу дастурҳоеро, ки ба бандаи Худ Мусо фармудай, риоят накардаем.

8. Аммо каломеро, ки ба бандаи Худ Мусо амр фарму-дай, ба ёд овар, ки гуфтай: "Агар шумо хиёнат намоед, Ман шуморо дар миёни қавмҳо пароканда хоҳам кард;

9. Ва ҳар гоҳ ба сӯи ман ручӯъ намоед, ва аҳкоми Ма-ро риоят кунед ва онҳоро ба ҷо оваред, ҳатто агар парокан-дағони шумо дар ақсои осмон бошанд ҳам, онҳоро аз он ҷо ҷамъ хоҳам кард ва ба маконе ки онро баргузидаам, то ис-ми Худро дар он ҷо сокин гардонам, хоҳам овард".

10. Ва онҳо, охир, бандағони Ту ва қавми Ту ҳастанд, ки онҳоро бо қуввати азими Худ ва бо дасти қавии Худ раҳонидай!

11. Лутфан, эй Худованд! Хоҳишмандам, ки гӯши Ту ба дуои бандаат ва ба дуои бандағонат, ки муштоқони ҷалоли исми Ту ҳастанд, бодикқат бошад; ва хоҳишмандам, ки бан-даи Худро имрӯз комъёб созӣ, ва ўро ба ҳузури ин шахс сазовори марҳамат гардонӣ». — Ва ман соқии подшоҳ будам.

БОБИ ДУЮМ

Артаҳшасто Наҳемёро ба Ерусалим мефиристад.

1. ВА дар моҳи нисон, дар соли бистуми подшоҳ Артаҳшасто, воқеъ шуд, ки пеши ў шароб буд, ва ман шаробро гирифта, ба подшоҳ додам, ва пеш аз ин дар ҳузури ў ғам-гин набудам.

2. Вале подшоҳ ба ман гуфт: «Чаро чехраат ғамгин аст, ва ҳол он ки ту бемор нестӣ? Магар ки андешаи баде дар дил дорӣ!» Ва ман хело саҳт тарсидам,

3. Ва ба подшоҳ гуфтам: «Бигзор подшоҳ то абад зинда бод! Чаро чехраи ман ғамгин набошад, дар сурате ки шах-ри қабристонии падаронам харобазор гардидааст, ва дарво-заҳояш ба оташ сӯхтааст».

4. Ва подшоҳ ба ман гуфт: «Пас ту чӣ металабӣ?» Ва ман ба Худои осмон дуо хондам,

5. Ва ба подшоҳ гуфтам: «Агар ба подшоҳ мақбул афтад, ва агар бандаи ту дар ҳузури ту илтифот ёбад, маро ба Яху-дия,

ба шаҳри қабрҳои падаронам бифирист, то ки онро би-но намоям».

6. Ва подшоҳ ба ман гуфт, дар сурате ки малика дар паҳ-луи ӯ нишаста буд: «Сафари ту то кай тӯл хоҳад кашид, ва кай хоҳӣ баргашт?» Ва подшоҳ салоҳ донист, ки маро бифиристанд, хамин ки мӯҳлатро ба ӯ фаҳмондам.

7. Ва ба подшоҳ гуфтам: «Агар ба подшоҳ мақбул афтад, бигзор ба ман номаҳо барои волиёни Мовароуннаҳр навиш-та диҳанд, то ки онҳо маро гусел намоянд то даме ки ба Яҳудия бирасам,

8. Ва номае барои Ософ, ки нозири чангалҳои подшоҳ аст, то ки вай ба ман барои дарвозаҳои қалъаи назди маъ-бад, ва барои ҳисори шаҳр, ва барои хонае ки ман дар он маскан хоҳам гирифт, чӯбу тахта бидиҳад». Ва подшоҳ бар тибқи дасти некӯи Худои ман, ки бар ман буд, ин чизҳоро ба ман дод.

9. Ва чун назди волиёни Мовароуннаҳр омадам, номаҳои подшоҳро ба онҳо додам; ва подшоҳ саркардагон ва саворонро ҳамроҳи ман фиристода буд.

10. Ва хангоме ки Санбалати ҳӯрӯнӣ ва Тубиёи сардори аммӯнӣ инро шуниданд, ба онҳо бисъёр бад расид, ки шахсе омадааст, то ба некии банӣ-Исроил ғамхорӣ намояд.

Наҳемъё ҳисори харобшударо аз назар мегузаронад ва сокинонро барои бино кардани он илҳом медиҳад.

11. Ва чун ба Ерусалим расидам, дар он ҷо се рӯз истодам.

12. Ва шабона бо якҷоягии якчанд одаме ки бо ман бу-данд, бархостам, ва ба касе нагуфтам, ки Худои ман дар ди-ли ман чӣ ниҳодааст, то барои Ерусалим бикунам; ва чорпое бо ман набуд, ба ҷуз чорпое ки бар он савор будам.

13. Ва шабона аз дарвозаи Водӣ берун омада, сӯи чашмаи Аждаҳо ва сӯи дарвозаи Хокрӯба равона шудам ва ҳисори Ерусалимро, ки хароб шуда буд, ва дарвозаҳои онро, ки ба оташ сӯхта буд, аз назар гузарондам.

14. Ва аз пеши дарвозаи Чашма ва ҳавзи подшоҳ гузаш-там, ва барои гузаштани чорпое ки дар таги ман буд, чое набуд.

15. Ва ман шабона ба канори рӯд баромада, ҳисорро аз назар гузарондам, ва боз назди дарвозаи Водӣ омадам, ва баргаштам.

16. Ва сардорон надонистанд, ки ман кучо рафтаам ва чӣ кор кардаам: ба яхудӣён, ва коҳинон, ва калоншавандагон, ва сардорон, ва дигар коркунон то ҳол чизе нагуфта будам.

17. Ва ба онҳо гуфтам: «Мусибатеро, ки мо дар он ме-бошем, ки Ерусалим хароб шудааст ва дарвозаҳояш ба оташ сӯхтааст, шумо мебинед. Пас биёед, ҳисори Ерусалимро бино кунем, ва дигар дар залолат набошем!»

18. Ва ба онҳо дар бораи дасти некӯи Худои ман, ки бар ман аст, ва дар бораи суханоне ки подшоҳ ба ман гуфт, ҳи-коят кардам. Ва онҳо гуфтанд: «Бархезем ва бино кунем!» Ва дастҳои худро барон кори нек қавӣ карданд.

19. Ва ҳангоме ки Санбалати хӯрӯнӣ ва Тубиёи сардори аммӯнӣ ва Чашами арабӣ инро шуниданд, моро истехзо карданд ва моро таҳқир намуда, гуфтанд: «Ин чӣ кор аст, ки шумо мекунад? Оё шумо бар зидди подшоҳ балво мебардоред?»

20. Ва ман ба онҳо ҷавоб гардонда, гуфтам: «Худои осмон моро комъёб хоҳад кард, ва мо, ки бандагони Ӯ ҳастем, бар-хоста, бино хоҳем намуд; вале шуморо насибе ва ҳаққи ва зикре дар Ерусалим нест».

БОБИ СЕЮМ

Дар бораи шишироқкунандагони бинокорӣ.

1. ВА Эльёшиби саркоҳин ва бародаронаш коҳинон бар-хоста, дарвозаи Гӯсфандро бино карданд; онҳо онро тақдис карда, дарҳояшро шинонданд, ва онро то бурҷи Меоҳ ва то бурҷи Ҳананъил тақдис карданд.

2. Ва дар паҳлуи ӯ мардуми Ерихӯ бино карданд, ва дар паҳлуи онҳо Закку ибни Имрӣ бино кард.

3. Ва дарвозаи Моҳиро зодағони Ҳаснооҳ бино карданд; онҳо сақфи онро тахтапӯш намуда, дарҳо, қуфлҳо ва ғала-қаҳояшро шинонданд.
4. Ва дар паҳлуи онҳо Маримут ибни Уриё ибни Ҳаққӯс таъмир намуд; ва дар паҳлуи онҳо Машуллом ибни Баракъё ибни Машизабъил таъмир намуд; ва дар паҳлуи онҳо Содӯк ибни Баано таъмир намуд.
5. Ва дар паҳлуи онҳо тақӯиён таъмир карданд, вале ако-бирашон гардани онҳоро ба хизмати оғоёнашон наниҳоданд.
6. Ва дарвозаи Кӯҳнаро Юёдоқ ибни Фосеҳо ва Машуллом ибни Басудъё таъмир карданд; онҳо сақфи онро тахта-пӯш намуда, дарҳо, қуфлҳо ва ғалақаҳояшро шинонданд.
7. Ва дар паҳлуи онҳо Малатъёи чибъӯнӣ ва Ёдуни мирӯ-нӯтӣ бо мардуми Чибъӯн ва Мисфо то ҳудуди нишастангоҳи волии Мовароуннаҳр таъмир карданд.
8. Ва дар паҳлуи онҳо Узиил ибни Ҳарҳаё, ки аз зар-гарон буд, таъмир намуд; ва дар паҳлуи ӯ Ҳананъё, ки аз атторон буд, таъмир намуд; ва онҳо Ерусалимро то ҳисори фароҳи он мустаҳкам карданд.
9. Ва дар паҳлуи онҳо Рафоё ибни Ҳур, ки сарвари нисфи ноҳияи Ерусалим буд, таъмир намуд.
10. Ва дар паҳлуи онҳо Ядоё ибни Ҳарумаф дар рӯ ба рӯи хонаи худ таъмир намуд; ва дар паҳлуи ӯ Ҳаттуш ибни Ҳашабнаё таъмир намуд.
11. Қисми дигари ин чоро Малкиё ибни Ҳорим ва Ҳаш-шуб ибни ҳокими Мӯоб таъмир карданд, ки онҳо таъмири бурчи Танӯрро низ ба зиммаи худ гирифта буданд.
12. Ва дар паҳлуи онҳо Шаллум ибни Ҳаллуҳиш, ки сарвари нисфи ноҳияи Ерусалим буд, таъмир намуд; ҳудаш ва духтаронаш.
13. Дарвозаи Водиро Ҳонун ва сокинони Зонуҳа таъмир карданд; онҳо онро бино намуда, дарҳо, қуфлҳо ва ғалақаҳояшро шинонданд; ва ҳазор зирои ҳисорро низ то дарвозаи Хокрӯба.

14. Ва дарвозаи Хокрӯбаро Малкиё ибни Рикоб, ки сар-вари ноҳияи Байт-Корим буд, таъмир намуд; ӯ онро бино карда, дарҳо, қуфлҳо ва ғалақаҳояшро шинонд.
15. Ва дарвозаи Чашмаро Шаллун ибни Колхуза, ки сар-вари ноҳияи Мисфо буд, таъмир намуд; ӯ онро бино карда ва боме бар он сохта, дарҳо, қуфлҳо ва ғалақаҳояшро ши-нонд, ва хисори ҳавзи Шелахро назди боғи подшоҳ низ то зинапоёе ки аз шаҳри Довуд фуруд меояд.
16. Аз паси ӯ Наҳемъё ибни Азбук, ки сарвари нисфи ноҳияи Байт-Сур буд, то рӯ ба рӯи қабрҳои Довуд, ва то ҳавзи сунъӣ, ва то Хонаи паҳлавонон таъмир намуд.
17. Аз паси ӯ левизодагон таъмир карданд: Раҳум ибни Бонӣ; дар паҳлуи ӯ Ҳашабъё, ки сарвари нисфи ноҳияи Қайло буд, барои ноҳияи худ таъмир намуд.
18. Аз паси ӯ бародарони онҳо таъмир карданд: Баввай ибни Ҳенодод, ки сарвари нисфи ноҳияи Қайло буд.
19. Ва дар паҳлуи ӯ Эзер ибни Ешуа, ки сарвари Мисфо буд, қисми дигарро дар рӯ ба рӯи зинапоёи қӯрхона назди гӯшаи хисор таъмир намуд.
20. Аз паси ӯ Борук ибни Заббай ғайратмандона қисми дигарро аз гӯшаи хисор то дари хонаи Эльёшиби саркоҳин таъмир намуд.
21. Аз паси ӯ Маримут ибни Уриё ибни Ҳаққӯс қисми дигарро аз дари хонаи Эльёшиб то охири хонаи Эльёшиб таъмир намуд.
22. Ва аз паси ӯ коҳинон, ки аз аҳли даштрӯя буданд, таъмир карданд.
23. Аз паси онҳо Бинъёмин ва Ҳашшуб дар рӯ ба рӯи хо-наи худ таъмир карданд; аз паси онҳо Азаръё ибни Маасиё, ибни Ананъё, дар наздикии хонан худ таъмир намуд.
24. Аз паси ӯ Биннуй ибни Ҳенодод қисми дигарро аз хонаи Азаръё то гӯшаи хисор ва то бурчи он гӯша таъмир намуд.
25. Фолол ибни Узай — аз рӯ ба рӯи гӯша ва бурче ки аз хонаи болоии подшоҳ берун мебаромад ва ба саҳни посгоҳ тааллуқ дошт; аз паси ӯ — Фадое ибни Фаръуш.

26. Ва тобеоне ки дар Ўфал сокин буданд, — то рӯ ба рӯи дарвозаи Об, ба сӯи шарқ ва бурчи берунӣ.
27. Аз паси онҳо тақӯиён қисми дигарро аз рӯ ба рӯи бурчи калони берунӣ то ҳисори бурчи Ўфал таъмир карданд.
28. Аз болотари дарвозаи Аспон коҳинон, ҳар яке дар рӯ ба рӯи хонаи худ, таъмир карданд.
29. Аз паси онҳо Содӯқ ибни Иммир дар рӯ ба рӯи хо-наи худ таъмир намуд; ва аз паси ӯ Шамаъё ибни Шаканъё, ки посбони дарвозаи шарқӣ буд, таъмир намуд.
30. Аз паси ӯ Ҳананъё ибни Шаламъё ва Ҳонун ибни Солоф, ки писари шашум буд, қисми дигарро таъмир карданд; аз паси онҳо Машуллом ибни Баракъё дар рӯ ба рӯи маскани худ таъмир намуд.
31. Аз паси ӯ Малкиё, ки аз аҳли заргарон буд, то хона-ҳои тобеон ва тоҷирон, дар рӯ ба рӯи дарвозаи Мифқод, ва то зинапоҷи бурҷ таъмир намуд.
32. Ва дар мобайни зинапоҷи бурҷ ва дарвозаи Гӯсфанд заргарон ва тоҷирон таъмир карданд.

БОБИ ЧОРУМ

Истеҳзоҳои бадхоҳон.

1. ВА чун Санбалат шунид, ки мо ҳисорро бино меку-нем, ӯ ба хашм омад ва бисъёр ғазабнок шуд, ва яҳудиёнро тамасхур кард;
2. Ва дар ҳузури бародаронаш ва қӯшуни Сомария су-хан ронд, ва чунин гуфт: «Ин яҳудиёни ҳақир чӣ меку-нанд? Оё онҳоро мегузоранд, ки комъёб шаванд? Оё онҳо ба забҳ кардан ноил мегарданд? Оё онҳо ягон рӯз ин корро метавонанд ба анҷом расонанд? Оё онҳо ин сангҳоро аз миёни хоктӯдаҳо метавонанд аз нав зинда кунанд? Инҳо, охир, сӯхтааст!»
3. Ва Тубиёи аммӯнӣ, ки ҳамроҳи ӯ буд, чунин гуфт: «Агарчи онҳо бино меку-нанд, агар шағол бар он барояд, хи-сори сангини онҳоро хароб хоҳад кард».

Наҳемъё бо дуо ҷавоб мегардонад.

4. «Бишнава, эй Худои мо, зеро ки мо хоруздор шудаем, ва таҳқирҳои онҳоро ба сари худашон баргардон, ва онҳоро дар замини асирий гирифтори тороч намо!

5. Ва маъсияти онҳоро рӯпӯш накун, ва бигзор гуноҳи онҳо ба хузури Ту маҳв нашавад, зеро ки онҳо дар пеши бинокорон Туро хорӣ додаанд!»

6. Валекин мо сохтани ҳисорро давом додем, ва тамоми ҳисор то нисфи баландии он ба ҳам пайваст; ва дили қавм ба кор кардан ҷидду ҷаҳд дошт.

На танҳо душманон, балки худбинокорони нобовар низ мамониат мерасонанд.

7. Ва чун Санбалат, ва Тубиё, ва арабиён, ва аммӯниён, ва ашдӯдиён шуниданд, ки таъмири ҳисори Ерусалим пеш рафта, рахнаҳояш баста мешавад, хашмашон бағоят пурзӯр шуд.

8. Ва ҳамашон ба якҷоягӣ забон як карданд, ки омада бо Ерусалим ҷанг кунанд, ва ба қавми он халал расонанд.

9. Ва мо пеши Худои худ дуо мегуфтем, ва бар зидди онҳо рӯзу шаб посбононро гузоштем, то ки аз онҳо худро муҳофизат намоем.

10. Ва аҳли Яҳудо гуфтанд: «Қуввати ҳаммолон суст шудааст, ва хок ҳанӯз бисъёр аст, ва мо наметавонем ҳисорро бино кунем».

11. Ва душманони мо мегуфтанд: «Онҳо нахоҳанд донист ва нахоҳанд дид, ки мо чӣ гуна ба миёни онҳо даромада, онҳоро мекушему корро мехобонем».

12. Ва яҳудиёне ки дар наздикии онҳо сокин буданд, омада, даҳ бор ба мо гуфтанд: «Ҳатто агар аз ҳамаи маконҳо назди мо баргардед ҳам, онҳо ҳучум меоваранд».

13. Ва ман қавмро дар пастхамиҳо дар ақиби ҳисор, дар миёни сахраҳо гузоштам; ва онҳоро, мувофиқи хонаводаҳои онҳо, бо шамшерҳо, найзаҳо ва камонҳои онҳо гузоштам.

14. Ва аз назар гузарондам, ва бархостам ва ба калоншавандагон ва сардорон ва бақияи қавм гуфтам: «Аз онҳо натарсед! Худованди азим ва сахмгинро ба ёд оваред! Ва ба-рои бародарони худ, писарон ва духтарони худ, занон ва хонаҳои худ чанг кунед!»

15. Ва чун душманони мо шуниданд, ки мо хабар ёфтаем, ва Худо қасди онҳоро вайрон кардааст, он гоҳ ҳамаи мо, ҳар яке ба кори худ, ба ҳисор баргаштем.

16. Ва аз ҳамон рӯз нисфи навкарони ман ба кор машғул буданд, ва нисфи дигарашон найзаҳо, сипарҳо, камонҳо ва зиреҳҳоро нигоҳ медоштанд, ва сарварон дар ақиби тамоми хонадони Яхудо меистоданд.

17. Бинокорони ҳисор ва онҳое ки бор мекашонданд ва бор мекарданд, бо як даст кор мекарданд ва бо дасти ди-гар ярок нигоҳ медоштанд.

18. Ва бинокорон ҳар яке шамшери худро бар камари худ баста буданд ва бино мекарданд, ва шохнавоз дар паҳлуи ман меистод.

19. Ва ман ба калоншавандагон ва сардорон ва бақияи қавм гуфтам: «Кор бисъёр аст ва дар сатҳи васеъ ба ҷо оварда мешавад, ва мо дар назди ҳисор пароканда ва аз як-дигар дур мебошем.

20. Аз ҳар ҷо, ки садои шохро бишнавед, дар он ҷо назди мо ҷамъ шавед; Худои мо барои мо чанг хоҳад кард».

21. Ва мо ба кор машғул будем, ва нисфи онҳо аз шафақи субҳ то баромадани ситораҳо найзаҳоро нигоҳ медоштанд.

22. Дар он вақт ҳам ба қавм гуфтам: «Бигзор ҳар кас бо навкари худ андаруни Ерусалим хоб кунад, то шабона ба-рои мо посбонӣ намояд ва рӯзона ба кор машғул шавад».

23. Ва ман, ва бародаронам, ва навкаронам, ва посбононе ки дар ақиби ман буданд, — ҳеч яке аз мо либоси худро накашидем, ва ҳар яке бо яроқи худ ба об мерафт.

БОБИ ПАНЦУМ

Ғавғо дар миёни қавм пурзӯр мешавад.

1. Ва қавм ва занони онҳо аз дасти бародарони яҳудии худ ғавғои азине бардоштан.
2. Ва баъзе буданд, ки мегуфтанд: «Мо ва писарону духтарони мо бисъёрем, ва мо орзумандем, ки гандум бигирем, то бихӯрем ва зинда монем».
3. Ва баъзе буданд, ки мегуфтанд: «Мо киштзорҳо, ток-зорҳо ва хонаҳои худро ба гарав гузоштаем, то ки аз боиси қаҳтӣ гандум бигирем».
4. Ва баъзе буданд, ки мегуфтанд: «Мо барои хирочи подшоҳ дар ивази киштзорҳо ва тоқзорҳои худ пул қарз гирифтаем.
5. Ва алҳол, қисми мо мисли қисми бародарони мост, ва писарони мо мисли писарони онҳоянд, ва инак, мо маҷбу-рем писарону духтарони худро ба ғуломӣ бисупорем, ва баъзе аз духтарони мо каниз шудаанд, ва дар дасти мо имконияте нест, ки онҳоро раҳо кунем; ва қиштзорҳо ва тоқзорҳои мо аз онҳо дигарон шудааст».
6. Ва чун доду фаръеди онҳо ва ин суҳанонро шунидам, бисъёр ба хашм омадам.
7. Ва бо дили худ машварат қарда, қалоншавандагон ва сардоронро мазаммат намудам ва ба онҳо гуфтам: «Шумо аз бародарони худ суд меҳӯред!» Ва ҷамоати бузургро ба муқобили онҳо ҷамъ қардам,
8. Ва ба онҳо гуфтам: «Мо бародарони яҳудии худро, ки ба халқҳо фурӯхта шуда буданд, алоқадри қуввати худ фидия дода харидем, ва оё шумо бародарони худро мефурӯшед, ва оё онҳо ба мо фурӯхта мешаванд?» Ва онҳо хомӯш монда, суҳане барои ҷавоб наёфтанд.
9. Ва ман гуфтам: «Қоре ки шумо мекунед, нағз нест. Шу-мо, охир, барои пешгирӣ қардани маломати халқҳо, ки душ-мани мо мебошанд, бояд дар тарси Худо рафтор намоед.

10. Ва низ ман ва бародарону навкаронам ба онҳо пул ва ғалла қарз додаем; пас биёед, аз ин қарз даст кашем!
11. Худи имрӯз киштзорҳо, тоқзорҳо, боғҳои зайтун ва хонаҳои онҳоро, ва даъвои пул ва ғалла ва шароб ва равға-неро, ки шумо ба онҳо қарз додаед, ба онҳо баргардонед!»
12. Ва онҳо гуфтанд: «Мо ин чизҳоро хоҳем баргардонид ва аз онҳо чизе талаб нахоҳем кард; ончунон ки ту мегӯӣ, амал хоҳем кард». Ва ман коҳинонро хонда, онҳоро водор намудам, ки қасам ёд кунанд, ки ҳамин тавр амал хоҳанд кард.
13. Низ домани худро афшондам ва гуфтам: «Худо ҳар касро, ки ин қавлро ба ҷо наоварад, аз хонаю ҷой ва молу мулки вай ҳамин тавр хоҳад афшонд, ва ҳамин тавр вай афшонда ва тихӣ хоҳад шуд!» Ва тамоми ҷамоат гуфтанд: «Омин!» Ва Худоро ҳамду сано хонданд; ва қавм ин қавлро ба ҷо оварданд.

Наҳемъё дар бобати безаразӣ намунаи ибрат зоҳир менамояд.

14. Низ аз рӯзе ки маро амр шуд, ки волии замини Яхудо бошам, яъне аз соли бистум то соли сиву дуоми подшоҳ Артаҳшасто, — дувоздаҳ сол, — ман ва бародаронам нони волигири нахӯрдаем.
15. Ва ҳол он ки волиёни собиқ, ки пеш аз ман буданд, бар қавм гаронӣ мекарданд, ва аз онҳо, ба замми чил сикл нуқра, нон ва шароб мегирифтанд; навкаронашон низ бар қавм ҳукмронӣ мекарданд. Валекин ман, аз тарси Худо, ин тавр накардам.
16. Ва низ дар кори ҳисор ман кӯмак мерасондам, дар су-рате ки ҳеч киштзоре нахарида будам; ва ҳамаи навкаронам дар он ҷо барои кор ҷамъ мешуданд.
17. Ва яҳудиён ва сардорон, ки саду панҷоҳ нафар буданд, ва онҳое ки аз халқҳои гирду атроф назди мо меомаданд, дар сари суфраи ман буданд.
18. Ва инак он чи барои як рӯз сарф карда мешуд: як гов, шаш гӯсфанди бўрдокӣ; ва мурғҳо барои ман пухта мешуд; ва ҳар даҳ рӯз — ҳар навъ шароб барои касони бисъёр. Бо

вучуди ин ман нони волигиरो талаб накардам, зеро ки меҳнати гароне бар гардани ин қавм буд.

19. Эй Худои ман, ҳар он чи ман барои ин қавм ба амал овардам, ба некӯии ман ба ёд овар!

БОБИ ШАШУМ

Душманон найрангбозӣ мекунанд. Устуворию Наҳемё.

1. Ва чун Санбалат ва Тубиё ва Ҷашами арабӣ ва дигар душманони мо шуниданд, ки ман ҳисорро бино кардам, ва ҳеч раҳнае дар он боқӣ намондааст, — агарчи то он вақт ҳам ман дарҳои дарвозаҳоро ҳанӯз нашинонда будам, —

2. Санбалат ва Ҷашам назди ман фиристода, гуфтанд: «Биё, то дар Кафирим, ки дар водии Уну мебошад, якҷоя вохӯрем». Ва онҳо қасд доштанд ба ман бадӣ кунанд.

3. Вале ман қосидон назди онҳо фиристода, гуфтам: «Ман ба кори бузурге машғул ҳастам ва наметавонам фурӯд оям. Чаро кор, вақте ки онро хобонда назди шумо фурӯд оям, ба таъхир афтад?»

4. Ва онҳо чор дафъа бо чунин суханон назди ман фиристоданд, ва ман ба онҳо чунин ҷавоб гардондам.

5. Ва Санбалат дафъаи панҷум навқари худро ба ин тарз назди ман фиристод, ва номаи кушодае дар дасташ буд.

6. Дар он навишта шуда буд: «Дар миёни халқҳо овоза шудааст, ва Ҷашам мегӯяд: "Ту ва яҳудиён қасди исьён доред, бинобар ин ту ҳисорро бино мекуни, ва ту меҳоҳӣ подшоҳи онҳо бишавӣ. . ." — чунин суханон.

7. Ва низ анбиёро таъин кардай, то дар бораи ту дар Ерусалим эълон намуда, бигӯянд: "Подшоҳи Яҳудия!" Ва алҳол, ин хабар ба гӯши подшоҳ хоҳад расид. . . — чунин суханон. — Ва алҳол, биё, то якҷоя машварат намоем».

8. Валекин ман назди ӯ фиристода, гуфтам: «Чунин суханон, ки ту мегӯӣ, ба вуқӯъ наомадааст, балки ту онҳоро аз майнаи худ бофта баровардай».

9. Зеро ки ҳамаи онҳо моро тарсонда, дар дили худ ме-гӯянд: «Дасту дили онҳо аз кор хунук шуда, он ба чо овар-да намешавад». Ва алҳол, дастҳоямро барои кор қавӣ гардон!

10. Ва ман ба хонаи Шамаъё ибни Далоё ибни Маҳитабъил омадам, ва ӯ дарро бар худ баста буд, ва гуфт: «Ба хонаи Худо андаруни маъбад ворид шавем, ва дарҳои маъбадро би-бандем, зеро ки барои куштани ту хоҳанд омад, ва шабона барои куштани ту хоҳанд омад».

11. Вале ман гуфтам: «Оё шахсе мисли ман метавонад бигрезад? Ва кист мисли ман, ки вориди маъбад шавад ва зинда монад? Ман нахоҳам рафт!»

12. Ва ман фаҳмидам, ки Худо ӯро нафиристодааст, ва он чи ӯ дар бораи ман гуфт, бар ҳасби нубувват нест, балки Тубиё ва Санбалат ӯро киро кардаанд.

13. Ӯ барон он киро карда шудааст, ки ман ба ҳарос афтам, ва ин тавр амал намоям, ва гуноҳ кунам, ва барои онҳо бадном шавам, то маро беобрӯ созанд.

14. Эй Худои ман, Тубиё ва Санбалатро мувофиқи ин аъмолашон, ва ҳамчунин Нуадъёи набия ва дигар анбиёро, ки ма-ро метарсонданд, ба ёд овар!

15. Ва ҳисор дар рӯзи бисту панҷуми моҳи элул, дар зар-фи панҷоҳу ду рӯз ба анҷом расид.

Бино кардани ҳисор анҷом ёфт.

16. Ва чун ҳамаи душманони мо инро шуниданд, ва ҳамаи халқҳои гирду атрофи мо инро диданд, — дар назари худ бағоят залил гардиданд, ва донистанд, ки ин кор аз ҷониби Худои мо ба чо оварда шудааст.

17. Дар ҳамон айём калоншавандагони Яҳудо мактубҳои зиёде навишта ба Тубиё равона мекарданд, ва мактубҳои Тубиё ба онҳо мерасид,

18. Зеро ки бисъёре аз аҳли Яҳудо иттифоқчиёни ӯ буданд, чунки ӯ домоди Шаканъё ибни Ораҳ буд, ва писараш Еҳӯхонон духтари Машуллом ибни Баракъёро ба занӣ гирифта буд.

19. Низ ба ҳузури ман аз аъмоли неки ӯ сухан мерон-данд, ва суханони маро ба ӯ хабар мебурданд. Тубиё мак-тубҳо мефиристонд, то ки маро битарсонад.

БОБИ ҲАФТУМ

Таъин кардани дарбонон.

1. ВА чун ҳисор бино ёфт, ва ман дарҳояшро шинондам, ва дарбонону муғанниёну левизодагон таъин карда шуданд,
2. Ман бародарам Ҳанониро, яъне Ҳананъёи сарвари қалъаро, бар Ерусалим таъин намудам, зеро ки ӯ бештар аз бисъёр касони дигар шахси амин ва худотарс буд.
3. Ва ба онҳо гуфтам: «Бигзор дарвозаҳои Ерусалимро, то офтоб гарм нашавад, воз накунад, ва ҳанӯз ки онҳо хозиранд, дарҳоро баста, қуфл зананд; ва бигзор аз соки-нони Ерусалим посбонҳо гузошта шаванд, то ки ҳар кас дар посбонии худ ва ҳар кас дар рӯ ба рӯи хонаи худ бошад».
4. Ва шаҳр фарох ва бузург, вале қавм андаруни он кам, ва хонаҳо бино наёфта буд.

Саршумори онҳое ки дафъаи аввал омадаанд.

а) Қавми оддӣ.

5. Ва Худои ман ба дилам ниҳод, ки калоншавандагон ва сардорон ва қавмро чамъ оварам, то ки насабномаҳшонро муқаррар намоям. Ва дафтари насабномаи онҳоеро, ки дафъаи аввал омада буданд, пайдо кардам, ва чунин навиш-тае дар он ёфтам:
6. Инҳоянд сокинони мамлакат, ки аз асирии ҳичрат, ки Набукаднесар, подшоҳи Бобил ба асирий бурда буд, ба Ерусалим ва Яҳудо, ҳар яке ба шаҳри худ баргаштанд, —
7. Онҳое ки бо Зарубобил, Ешуа, Наҳемъё, Азаръё, Ра-амъё, Наҳамонӣ, Мордахай, Билшон, Мисперет, Бичвай, Наҳум ва Баано омаданд. Шумораи одамони қавми Исроил:
8. Зодагони Фаръуш — ду ҳазору саду ҳафтоду ду.

9. Зодагони Шафатъё — сесаду ҳафтоду ду.
10. Зодагони Орах — шашсаду панҷоҳу ду.
11. Зодагони ҳокими Мӯоб, аз фарзандони Ешуа ва Юоб — ду ҳазору ҳаштсаду ҳаждаҳ.
12. Зодагони Элом — ҳазору дусаду панҷоҳу чор.
13. Зодагони Затту — ҳаштсаду чилу панҷ.
14. Зодагони Заккой — ҳафтсаду шаст.
15. Зодагони Биннуй — шашсаду чилу ҳашт.
16. Зодагони Бебой — шашсаду бисту ҳашт.
17. Зодагони Азҷод — ду ҳазору сесаду бисту ду.
18. Зодагони Адуниқом — шашсаду шасту ҳафт.
19. Зодагони Бичвай — ду ҳазору шасту ҳафт.
20. Зодагони Один — шашсаду панҷоҳу панҷ.
21. Зодагони Отир илова ба зодагони Ҳизқиё — наваду ҳашт.
22. Зодагони Ҳошум — сесаду бисту ҳашт.
23. Зодагони Бесой — сесаду бисту чор.
24. Зодагони Ҳориф — саду дувоздаҳ.
25. Зодагони Цибъун — наваду панҷ.
26. Мардуми Байт-Лаҳм ва Натуфо — саду ҳаштоду ҳашт.
27. Мардуми Анотӯт — саду бисту ҳашт.
28. Мардуми Байт-Азмавт — чилу ду.
29. Мардуми Қиръят-Еорим, Кфиро ва Баэрӯт — ҳафт-саду чилу се.
30. Мардуми Ромо ва Ҷобаъ — шашсаду бисту як.
31. Мардуми Микмос — саду бисту ду.
32. Мардуми Байт-Ил ва Ой — саду бисту се.
33. Мардуми Набӯи дигар — панҷоҳу ду.
34. Мардуми Эломи дигар — ҳазору дусаду панҷоҳу чор.
35. Зодагони Ҳорим — сесаду бист.
36. Зодагони Ерихӯ — сесаду чилу панҷ.
37. Зодагони Луд, Ҳодид ва Уну — ҳафтсаду бисту як.
38. Зодагони Саноо — се ҳазору нӯҳсаду сӣ.

б) Коҳинон, левизодагон ва тобеон.

39. Коҳинон: зодағони Едаъё аз хонадони Ешуа — нӯҳса-ду ҳафтоду се.
40. Зодағони Иммир — ҳазору панҷоҳу ду.
41. Зодағони Ҷашхур — ҳазору дусаду чилу ҳафт.
42. Зодағони Ҳорим — ҳазору ҳафдаҳ.
43. Левизодагон: зодағони Ешуа ва Қадмиил илова ба зодағони Ҳудво — ҳафтоду чор.
44. Муғанниён: зодағони Ософ — саду чилу ҳашт.
45. Дарбонон: зодағони Шаллум, зодағони Отир, зодағони Талмун, зодағони Аққуб, зодағони Ҳатито ва зодағони Шубой — саду сиву ҳашт.
46. Тобеон: зодағони Сиҳо, зодағони Ҳасуфо, зодағони Таббоут,
47. Зодағони Қерус, зодағони Сио, зодағони Фодун,
48. Зодағони Лабано, зодағони Ҳачобо, зодағони Салмой,
49. Зодағони Ҳонон, зодағони Чиддил, зодағони Чаҳар,
50. Зодағони Раоё, зодағони Расин, зодағони Накудо,
51. Зодағони Қаззом, зодағони Уззо, зодағони Фосеҳо,
52. Зодағони Бесай, зодағони Мауним, зодағони Нафиш-сим,
53. Зодағони Бақбук, зодағони Ҳакуфо, зодағони Ҳархур,
54. Зодағони Баслит, зодағони Маҳидо, зодағони Ҳаршо,
55. Зодағони Барқӯс, зодағони Сисро, зодағони Томах,
56. Зодағони Насиҳо, зодағони Ҳатифо.

в) Наслҳои ҳамдастони Сулаймон, ва коҳиноне ки насабнома надоштанд.

57. Зодағони ғуломони Сулаймон: зодағони Сутай, зодағони Сӯферет, зодағони Фридо,
58. Зодағони Яъло, зодағони Дарқун, зодағони Чиддил,
59. Зодағони Шафатъё, зодағони Ҳаттил, зодағони Фухе-рет-Ҳасбоим, зодағони Омун —
60. Чамъи тобеон ва зодағони ғуломони Сулаймон — се-саду наваду ду.

61. Ва инҳоянд касоне ки аз Тал-Милҳ, Тал-Ҳаршо, Ка-руб-Аддон ва Иммир баромадаанд, вале хонадон ва аслу наса-би худро натавонистаанд бигӯянд, ки оё аз Исроил ҳастанд ё не:
62. Зодагони Далоё, зодагони Тубиё, зодагони Нақудо — шашсаду чилу ду.
63. Ва аз коҳинон: зодагони Ҳобайё, зодагони Ҳаққӯс — зодагони Барзилай, ки вай аз духтарони Барзилаи Цильодӣ зан гирифта, бо номи онҳо хонда шудааст.
64. Инҳо насабномаи худро чустучӯ намуда, наёфта бу-данд, — ва аз қаҳонат хорич карда шуданд.

Шумораи умумии онҳое ки баргаштаанд, ва вазъияти дорони онҳо.

65. Ва волӣ ба онҳо гуфт, ки то коҳине дар пеши урим ва туммим наистад, аз қудси қудсҳо нахӯранд.
66. Тамоми ин ҷамоат ба якҷоягӣ чилу ду ҳазору сесаду шаст нафар буданд,
67. Ба ғайр аз ғуломон ва канизонашон; инҳо ҳафт ҳазору сесаду сиву ҳафт нафар буданд; ва ҳамроҳашон дусаду чилу панҷ нафар муғанни ва муғаннияҳо буданд.
68. Аспҳои онҳо — ҳафтсаду сиву шаш; хачирҳои онҳо — дусаду чилу панҷ;
69. Уштурҳо — чорсаду сиву панҷ; харҳо — шаш ҳазору ҳафтсаду бист.
70. Ва баъзе аз сардорони хонаводаҳо ионат барои кор доданд. Волӣ ба хазина ҳазор дирҳам тилло, панҷоҳ коса ва панҷсаду сӣ пероҳани қаҳонат дод.
71. Ва аз сардорони хонаводаҳо ба хазина барои кор бист ҳазор дирҳам тилло ва ду ҳазору дусад мино нуқра доданд.
72. Ва бақияи қавм бист ҳазор дирҳам тилло, ду ҳазор мино нуқра ва шасту ҳафт пероҳани қаҳонат доданд.
73. Ва коҳинон, ва левизодагон, ва дарбонон, ва муған-ниён ва баъзе аз қавм, ва тобеон, ва тамоми Исроил дар шаҳрҳои

худ маскан гирифтанд. Ва моҳи ҳафтум фаро расид, ва банӣ-Исроил дар шаҳрҳои худ буданд.

БОБИ ҲАШТУМ

Хондан ва шарҳ додани Таврот.

1. Ва тамоми қавм, мисли як тан, дар майдони пеши дарвозаи Об чамъ шуданд, ва ба Эзрои китобдон гуфтанд, ки китоби Тавроти Мусоро, ки Худо ба Исроил амр фар-мудааст, биёрад.
2. Ва Эзрои коҳин Тавротро дар рӯзи якуми моҳи ҳафтум ба ҳузури ҷамоати иборат аз мардон ва занон ва ҷамаи он-ҳое ки метавонистанд бишнаванд ва бифаҳманд, овард.
3. Ва дар майдони пеши дарвозаи Об аз субҳидам то нисфи рӯз дар ҳузури мардон, занон ва онҳое ки метавонис танд бифаҳманд, онро хонд, ва гӯши тамоми қавм ба китоби Таврот буд.
4. Ва Эзрои китобдон бар минбари чӯбине ки барои ин мақсад сохта буданд, истод, ва дар паҳлуи ӯ, аз тарафи росташ, Матитьё ва Шемаъ ва Аноё ва Уриё ва Ҳилқийё ва Маасийё истоданд, ва аз тарафи чапаш — Фадоеъ ва Мишоил ва Малқийё ва Ҳошум ва Ҳашбадоно ва Закарёё ва Машуллом.
5. Ва Эзро китобро дар пеши назари тамоми қавм кушод, зеро ки аз тамоми қавм болотар истода буд, ва чун онро кушод, тамоми қавм бархостанд.
6. Ва Эзро Худованд Худои бузургро муборак хонд, ва тамоми қавм дастҳои худро боло бардошта, дар ҷавоб «омин, омин!» гуфтанд ва сархам намуда ва рӯ ба замин ниҳода, пеши Худованд сачда бурданд.
7. Ва Ешуа, Бонӣ, Шарабъё, Ёмин, Акқуб, Шабтай, Ҳу-диё, Маасийё, Қалито, Азарёё, Юзобод, Ҳонон, Фалоёё ва левизодагон Тавротро ба қавм фаҳмонда медоданд, ва қавм дар ҷои худ истода буданд.
8. Ва китоби Тавроти Худоро батафсил хонданд ва шарҳ доданд, то он чиро, ки хонданд, бифаҳманд.

9. Ва Наҳемъё, ки волӣ бошад, ва Эзрои коҳини китоб-дон, ва левизодагоне ки ба қавм фаҳмонда медоданд, ба та-моми қавм гуфтанд: «Имрӯз барои Худованд Худои шумо рӯзи муқаддас аст; андӯхгин нашавед ва гирия накунед», — чунки тамоми қавм ба шунидани суханони Таврот меги-ристанд.

10. Ва ба онҳо гуфт: «Биравед, хӯрокҳои рағанин бихӯ-ред ва шарбатҳо бинӯшед, ва ба онҳое ки чизе муҳайё на-кардаанд, хиссаҳо бифиристанд, зеро ки имрӯз барои Худо-ванди мо рӯзи муқаддас аст; ва ғамгин нашавед, чунки шод будан ба ҳузури Худованд қуввати шумост».

11. Ва левизодагон тамоми қавмро ором карда, мегуфт-танд: «Сокит бошед, чунки имрӯз рӯзи муқаддас аст, ва ғам-гин нашавед».

12. Ва тамоми қавм рафтанд, то ки бихӯранд ва бинӯ-шанд ва хиссаҳо бифиристанд ва хурсандии азиме бикунанд, зеро суханонеро, ки ба онҳо гуфта буданд, фаҳмиданд.

13. Ва дар рӯзи дуҷум сардорони хонаводаҳои тамоми қавм, коҳинон ва левизодагон, назди Эзрои китобдон ҳамъ шу-данд, то ки ба суханони Таврот гӯш диҳанд.

Аз нав барқарор кардани иди хаймаҳо.

14. Ва дар Таврот чунин навиштае ёфтанд, ки Худованд ба воситаи Мусо амр фармудааст, ки банӣ-Исроил дар иди моҳи ҳафтум дар хаймаҳо сокин шаванд.

15. Ва аз ин рӯ дар ҳамаи шаҳрҳо ва дар Ерусалим эълон карданд ва ҷор зада, гуфтанд: «Ба кӯҳ бароед ва шоҳаҳои зайтуни боғӣ, ва шоҳаҳои зайтуни даштӣ, ва шоҳаҳои ос, ва шоҳаҳои хурмо, ва шоҳаҳои дарахти мурд биёред, то муво-фиқи он чи навишта шудааст, хаймаҳо бисозед».

16. Ва қавм берун омаданд, ва ҳар яке бар боми худ, ва дар саҳни ҳавлии худ, ва дар саҳни хонаи Худо, ва дар майдони дарвозаи Об, ва дар майдони дарвозаи Эфроим хаймаҳо барои худ сохтанд.

17. Ва тамоми ҷамоате ки аз асирӣ баргашта буданд, хай-маҳо сохтанд, ва дар хаймаҳо сокин шуданд, зеро ки банӣ-Исроил аз айёми Еҳушаъ ибни Нун то он рӯз чунин накарда буданд; ва шодмонии бағоят бузурге ба амал омад.

18. Ва ӯ ҳар рӯз, аз рӯзи якум то рӯзи охирин, китоби Тавроти Худоро хонд; ва ҳафт рӯз ид карданд, ва дар рӯзи ҳаштум ҷамъомади идонае бар тибқи шариат барпо гардид.

БОБИ НҶҲУМ

Қавм тавба карда, рӯза медоранд.

1. ВА дар рӯзи бисту чоруми ин моҳ банӣ-Исроил ҷамъ шуданд, дар ҳолате ки рӯзадор, палос дар бар ва хок бар сар буданд.

2. Ва насли Исроил аз ҳамаи зодагони аҷнабӣ ҷудо шуданд ва истода, гуноҳҳои худашон ва маъсиятҳои падарона-шонро эътироф карданд.

3. Ва дар ҷойҳои худ истода, чорьяки рӯз китоби Тавроти Худованд Худои худро хонданд, ва чорьяки рӯз гуноҳҳоро эътироф намуда, Худованд Худои худро парастид карданд.

Изҳори эътиқоди қоҳинон ва левизодагон.

4. Ва Ешуа, ва Бонӣ, ва Қадмиил, ва Шабанъё, ва Буннӣ, ва Шарабъё, ва Бонӣ, ва Канонӣ бар минбари левизодагон истода, бо овози баланд ба ҳузури Худованд Худои худ фаръёд заданд.

5. Ва левизодагон — Ешуа, ва Қадмиил, ва Бонӣ, ва Ҳашабниё, ва Шарабъё, ва Ҳудиё, ва Шабанъё, ва Фатахъё — гуфтанд: «Бархезед ва Худованд Худои худро аз азал то абад муборак бихонед! Ва исми ҷалоли Туро, ки аз тамоми баракот ва ҳамду сано болотар аст, муборак хоҳанд хонд!

6. Танҳо Ту Худованд ҳастӣ, Ту осмон, фалакулафлок ва тамоми лашкари онҳоро, замин ва ҳар чиро, ки бар он аст,

баҳрҳо ва ҳар чиро, ки дар онҳост, ба вучуд овардаӣ, ва Ту ба ҳамаи онҳо ҳаёт мебахшӣ, ва лашкари афлок ба Ту сачда мекунанд.

7. Ту Он Худованд Худо ҳастӣ, ки Абромро баргузидӣ, ва ӯро аз Ур-Касдим берун овардӣ, ва ба ӯ исми Иброҳимро додӣ.

8. Ва дили ӯро ба ҳузури Худ амин ёфта, бо ӯ аҳд бастӣ, ки замини канъониён, ҳиттиён, амӯриён, фариззиён, ябусиён ва чирчошиёнро бидихӣ, — ба насли ӯ бидихӣ; ва қавли Худро ба ҷо овардӣ, зеро ки Ту одил ҳастӣ.

9. Ва мусибати падарони моро дар Миср дидӣ, ва фаръеди онҳоро назди баҳри Қулзум шунидӣ,

10. Ва бар фиръавн, бар ҳамаи ғуломони ӯ ва бар тамоми қавми замини ӯ аломот ва мӯъҷизот зоҳир намудӣ, зеро медонистӣ, ки бар падарони мо ситам мекарданд, ва барои Худ исм пайдо кардӣ, чунон ки имрӯз низ маълум аст.

11. Ва баҳрро пеши: онҳо пора кардӣ, ва онҳо андаруни баҳр ба хушкӣ гузаштанд, ва таъқибкунандагони онҳоро дар умқҳои баҳр, мисли санге дар оби чуқур, андохтӣ.

12. Ва онҳоро рӯзона дар сутуни абр ва шабона дар сутуни оташ бурдӣ, то роҳеро, ки дар он бояд бираванд, равшан намоӣ.

13. Ва бар кӯҳи Сино фурӯд омадӣ, ва бо онҳо аз осмон сухан рондӣ, ва қонунҳои барҳақ, дастурҳои рост, фароиз ва аҳкоми некӯ ба онҳо додӣ.

14. Ва шанбеи муқаддаси Худро ба онҳо маълум кардӣ, ва аҳкому фароизу қонунҳои ба воситаи бандаи Худ Мусо ба онҳо амр фармудӣ.

15. Ва нон аз осмон ба онҳо аз баҳри гуруснагиашон додӣ, ва об аз саҳра ба онҳо аз баҳри ташнагиашон берун овардӣ, ва ба онҳо гуфтӣ, ки омада заминеро мерос гиранд, ки Ту бо дасти барафроштаи Худ қасам хӯрда будӣ, ки онро ба онҳо бидихӣ.

16. Вале онҳо, падарони мо, рафтори шарирона намуда, гарданкашӣ карданд ва ба аҳкоми Ту гӯш надоданд,

17. Ва аз гӯш додан сар тофтанд, ва мӯъчизоти Тууро, ки барои онҳо ба амал овардӣ, ба ёд наоварданд, ва гарданкашӣ карданд, ва исъён бардошта, пешвоеро барои худ баргузиданд, то ки ба ғуломии худ баргарданд; вале Ту Худои ғаффор, карим ва раҳим, собир ва пур аз эҳсон ҳастӣ, ва онҳоро тарк накардӣ.

18. Гарчанде ки онҳо гӯсолаи рехтае барои худ сохтанд ва гуфтанд: "Ин аст худои ту, ки тууро аз Миср берун овард", ва куфрҳои азиме ба амал оварданд,

19. Вале Ту, бар ҳасби марҳамати бузурги Худ, онҳоро дар бйёбон тарк накардӣ: сутуни абре ки рӯзона роҳро ба онҳо нишон медод, аз болои онҳо дур нашуд; ва сутуни оташ низ, ки шабона роҳро, ки бояд бо он бираванд, барои онҳо равшан мекард.

20. Ва рӯҳи некӯи Худро барои омӯхтани онҳо додӣ, ва манни Худро аз даҳони онҳо кашида нагирифтӣ, ва об ба онҳо барои ташнагиашон додӣ.

21. Ва чил сол дар биёбон ба онҳо ғизо додӣ — ба чизе эҳтиёҷ надоштанд; либоси онҳо кӯҳна нашуд, ва пойҳои онҳо варам накард.

22. Ва мамлакатҳо ва қавмҳоро ба онҳо дода, он қавмҳоро ба ҳар гӯша пароканда намудӣ; ва онҳо замини Сихӯн — замини подшоҳи Ҳешбӯн, ва замини Ўҷ, подшоҳи Бошонро мерос гирифтанд.

23. Ва писарони онҳоро мисли ситораҳои осмон афзун кардӣ, ва онҳоро ба заmine овардӣ, ки ба падаронашон гуфта будӣ, ки омада онро мерос хоҳанд гирифт.

24. Ва писаронашон омада, он заминро мерос гирифтанд, ва Ту канъониёнро, ки сокинони он замин буданд, пеши онҳо мағлуб намуда, бо подшоҳонашон ва қавмҳои он замин ба дасти онҳо супурдӣ, то ки ба дилҳои худ бо онҳо рафтор кунанд.

25. Ва шаҳрҳои истехкомдор ва замини ҳосилхезро мусаххар карданд, ва хонаҳои пур аз ҳар гуна неъмат, обанборҳои дар саҳра кандашуда, тоқзорҳо, боғҳои зайтун ва дарахтони

мевадори сершуморро мерос гирифтанд; ва ба туфайли некӯии бузурги Ту хӯрда, сер ва фарбеҳ шуданд ва лаззат бурданд;

26. Ва саркашӣ намуда, ба Ту осӣ шуданд, ва аз Тавроти Ту рӯ гардонданд,
ва анбиёи Туро, ба сабаби таъкид карданашон, то сӯи Ту рӯчӯъ намоянд, куштанд, ва куфрҳои азиме ба амал оварданд.

27. Ва онҳоро ба дасти душманонашон супурдӣ, ва он- ҳоро ба танг оварданд, ва онҳо дар замони тангии худ сӯи Ту фаръёд заданд, ва Ту аз осмон иҷобат намудӣ, ва бар ҳасби марҳамати бузурги Худ ба онҳо наҷотдиҳандагонро додӣ, ки онҳоро аз дасти душманонашон раҳо карданд.

28. Вале ҳамин ки онҳо осуда мешуданд, аз нав ба ҳузури Ту бадкорӣ мекарданд, ва Ту онҳоро ба дасти душманонашон месупурдӣ, ки бар онҳо ҳукмронӣ мекарданд; ва онҳо боз сӯи Ту фаръёд мезаданд, ва Ту аз осмон иҷобат намуда, бар ҳасби марҳамати Худ онҳоро дафъаи бисъёр наҷот медодӣ.

29. Ва онҳоро таъкид менамудӣ, то ки сӯи Тавроти Ту рӯчӯъ намоянд, вале онҳо рафтори шарирона намуда, ба аҳкоми Ту гӯш надоданд, ва бар хилофи қонунҳои Ту, ки кас агар онҳоро ба ҷо оварад, зиндагии некӯ мебинад, гуноҳ карданд, ва аз итоат рӯ тофта ва гарданкашӣ карда, гӯш надоданд.

30. Ва солҳои бисъёр ба онҳо сабурӣ намудӣ, ва бо Рӯҳи Худ ба воситаи анбиёи Худ онҳоро таъкид кардӣ, вале онҳо гӯш надоданд, ва Ту онҳоро ба дасти қавмҳои кишварҳо супурдӣ.

31. Валекин бар ҳасби марҳамати бузурги Худ онҳоро комилан маҳв насохтӣ ва тарк накардӣ, зеро ки Ту Худои карим ва раҳим ҳастӣ.

32. Ва алҳол, эй Худои мо, эй Худои бузург, ҷаббор ва сахмгин, ки аҳд ва марҳаматро нигоҳ медорӣ! Бигзор тамоми он азобу уқубате ки бар мо: бар подшоҳони мо, бар сарварони мо, ва бар қоҳинони мо, ва бар анбиёи мо,
ва бар падарони мо, ва бар тамоми қавми Ту аз айёми подшоҳони Ашшур то имрӯз омадааст, ба ҳузури Ту кам нанамояд.

33. Валекин Ту дар тамоми он чизҳое ки ба сари мо омадааст, одил ҳастӣ, зеро ки барҳақ амал кардаӣ, ва мо гуноҳкор ҳастем.

34. Ва подшоҳони мо, сарварони мо, коҳинони мо ва падарони мо шариати Туро риоя накарданд, ба аҳкоми Ту ва ба таъкидҳои Ту, ки ба онҳо амр фармудӣ, гӯш надоданд.

35. Ва онҳо дар мамлакати худ, бо вучуди некии бузурге ки Ту ба онҳо кардаӣ,

дар замини фароҳу ҳосилхезе ки Ту ба онҳо бахшидаӣ, Туро ибодат накарданд, ва аз кирдорҳои бади худ даст накашиданд.

36. Инак, мо имрӯз ғуломон ҳастем, ва дар замине ки ба падарони мо додаӣ, то мева ва неъматҳои онро бихӯрем, инак, мо дар он ғуломон ҳастем.

37. Ва ҳосилоти фаровони худро он барои подшоҳоне меоварад, ки онҳоро Ту ба сабаби гуноҳҳои мо бар мо гузоштаӣ, ва онҳо бар ҷасадҳои мо ва бар чорпоёни мо ба дилхоҳи худ ҳукмронӣ мекунанд, ва мо ба тангии азиме гирифтор ҳастем.

38. Ва бо ин ҳама мо аҳду паймон бастанем ва онро навиштаем, ва сарваронҳои мо, левизодагонҳои мо ва коҳинони мо бар он мӯҳр гузоштаанд».

БОБИ ДАҲУМ

Рӯйхати шахсоне ки ба аҳднома мӯҳр гузоштаанд.

1. ВА касоне ки мӯҳр гузоштаанд, инҳоянд: Наҳемъеи воли ибни Ҳакальё, ва Сидкиё,
2. Сароё, Азаръё, Ирмиё,
3. Фашхур, Амаръё, Малкиё,
4. Ҳаттуш, Шабанъё, Маллук,
5. Ҳорим, Маримут, Убадъё,
6. Дониёл, Ҷинтун, Борук,
7. Машуллом, Абийё, Мийёмин,
8. Маазъё, Билчай, Шамаъё — инҳо коҳинонанд.

9. Ва левизодагон: Ешуа ибни Азанъё, Биннуй аз зода-гони Ҳенодод, Қадмиил.
 10. Ва бародарони онҳо: Шабанъё, Ҳудиё, Қалито, Фалоё, Ҳонон,
 11. Мико, Раҳуб, Ҳашабъё,
 12. Заккур, Шарабъё, Шабанъё,
 13. Ҳудиё, Бонӣ, Банину.
 14. Сардорони қавм: Фаръуш, ҳокими Мӯоб, Элом, Затту, Бонӣ,
 15. Буннӣ, Азҷод, Бебой,
 16. Адуниё, Бичвай, Один,
 17. Отир, Ҳизкиё, Аззур,
 18. Ҳудиё, Ҳошум, Бесой,
 19. Ҳориф, Анотӯт, Нибой,
 20. Маҷфиош, Машуллом, Ҳизир,
 21. Машизабъил, Содӯк, Яддуа,
 22. Фалатьё, Ҳонон, Аноё,
 23. Ҳушиа, Ҳананъё, Ҳашшуб,
 24. Ҳалуҳиш, Филҳо, Шубак,
 25. Раҳум, Ҳашабно, Маасиё,
 26. Аҳиё, Ҳонон, Онон,
 27. Маллук, Ҳорим, Баано.
28. Ва бақияи қавм: коҳинон, левизодагон, дарбонон, муғанниён, тобеон ва ҳамаи онҳое ки аз қавмҳои кишварҳо чудо шуда, ба Тавроти Худо пайвастанд, занон, писарон ва духтарони онҳо, ҳамаи онҳое ки ба фаҳмидан лаёқат доштанд,
29. Бародарони худ ва калоншавандагони худро дастгирӣ карданд, ва омада, савганду қасам хӯрданд, ки бар тибқи Тавроти Худо, ки ба воситаи Мусои бандаи Худо дода шудааст, рафтор намоянд, ва тамоми аҳкоми Худованд Худои мо ва қонунҳо ва фароизи Ӯро нигоҳдоранд ва ба ҷо оваранд.
30. Ва духтарони худро ба қавмҳои замин надихем, ва духтарони онҳоро ба писарони худ нагирем.

31. Ва чун қавмҳои замин дар рӯзи шанбе мол ва ҳар навъ хӯрокворӣ барои фурӯш биёранд, аз онҳо дар рӯзи шанбе ва дар рӯзҳои муқаддас нахарем, ва дар соли ҳафтум кор-карди замин ва ҳар даъвои қарзро тарк кунем.
32. Ва ҳамчун ҳукме ба зиммаи худ гирифтём, ки дар як сол сеяки сиклро барои хизмати хонаи Худои мо бидиҳем:
33. Барои нони тақдим ва ҳадияи ордии доимӣ, барои қурбонии сӯхтании доимӣ, барои қурбонии шанбе, навмоҳ ва идҳо, барои қурбонии ҷамоат, барои қурбонии гуноҳҳо, то кафорате барои Исроил бишавад, ва барои тамоми кори хо-наи Худои мо.
34. Ва мо дар миёни коҳинон, левизодагон ва қавм барои ҳадияи ҳезум қуръа партофтём, ки онро ба хонаи Худои худ мувофиқи хонаводаҳо сол ба сол дар вақтҳои муайян биёрем, то ки бар қурбонҳои Худованд Худои мо, бар тибқи он чи дар Таврот навишта шудааст, бисӯзонем;
35. Ва навбарҳои замини худ ва навбарҳои ҳар меваи ҳар дарахтро сол ба сол ба хонаи Худованд биёрем;
36. Ва нахустзодаҳои писарони худ ва чорпоёни худро бар тибқи он чи дар Таврот навишта шудааст, ва нахустзодаҳои говон ва гӯсфандони худро ба хонаи Худои мо, барои коҳиноне ки дар хонаи Худои мо хизмат мекунанд, биёрем.
37. Ва навбари хаами худ ва ҳадияҳои худ ва меваи ҳар дарахт, шираи ангур ва рағани зайтунро барои коҳинон ба ҳучраҳои хонаи Худои мо, ва ушри замини худро барои левизодагон хоҳем овард, ки ин левизодагон ушро дар хамаи шаҳрҳои зироати мо мегиранд.
38. Ва ҳангоме ки левизодагон ушр мегиранд, коҳине аз насли Ҳорун бо левизодагон хоҳад буд, ва левизодагон ушре аз он ушр ба хонаи Худои мо, ба ҳучраҳои маҳзан хоҳанд овард.
39. Зеро ки банӣ-Исроил ва зодагони Левӣ ҳадияҳои ғалла, шираи ангур ва рағани зайтунро бояд ба ҳамин ҳучраҳо биёранд, ки дар он ҷо зарфҳои муқаддас, ва коҳинони хизматгӯзор, ва дарбонон ва муғаниён ҳозиранд; ва мо хонаи Худои худро тарк нахоҳем кард.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Дар бораи сокинони Ерусалим.

1. Ва сарварони қавм дар Ерусалим сокин буданд; ва бақияи қавм қуръа партофтанд, то ки аз даҳ як қисмро барои сукунат ба шаҳри муқаддаси Ерусалим биёранд, ва нӯҳ қисми боқӣ дар шаҳрҳои дигар сокин шаванд.
2. Ва қавм ҳамаи қасонеро, ки бо ихтиёри худ ба маскан гирифтанд дар Ерусалим розӣ шуданд, муборак хонданд.
3. Ва инҳоянд сардорони мамлакат, ки дар Ерусалим сокин шуданд, — дар сурате ки дар шаҳрҳои Яҳудо ҳар яке дар мулки худ, дар шаҳрҳои худ: исроилиён, қоҳинон ва левизодагон ва тобеон ва зодағони ғуломони Сулаймон сокин буданд; —
4. Ва дар Ерусалим аз зодағони Яҳудо ва аз зодағони Бинъёмин сокин шуданд. Аз зодағони Яҳудо: Аноё ибни Узиё, ибни Закаръё, ибни Амаръё, ибни Шафатъё, ибни Маҳаллалъил, аз зодағони Форас.
5. Ва Маасиё ибни Борук, ибни Колҳуза, ибни Ҳазоё, ибни Адоё, ибни Юёриб, ибни Закаръё, ибни Шилўнӣ.
6. Ҳамаи зодағони Форас, ки дар Ерусалим сукунат доштанд, чорсаду шасту ҳашт нафар мардони ҷангӣ буданд.
7. Ва инҳоянд зодағони Бинъёмин: Саллу ибни Машул-лом, ибни Юид, ибни Фадое, ибни Қулоё, ибни Маасиё, ибни Итиил, ибни Ишаё,
8. Ва баъд аз вай Ҷаббай ва Саллой — нӯҳсаду бисту ҳашт нафар.
9. Ва Юил ибни Зикрӣ сардори онҳо буд, ва Яҳудо ибни Сануох муовини раиси шаҳр буд.
10. Аз қоҳинон: Едаё ибни Юёриб ва Ёкин,
11. Сароё ибни Ҳилқиё, ибни Машуллом, ибни Содўк, ибни Мароют, ибни Ахитуб, ки мудирони хонаи Худо буд,
12. Ва бародарони онҳо, ки хизмати хонаро ба ҷо меоварданд, — ҳаштсаду бисту ду нафар; ва Адоё ибни Еруҳом, ибни

Фала-льё, ибни Амсӣ, ибни Закаръё, ибни Фашхур, ибни Малкиё,

13. Ва бародарони ӯ, ки сардорони хонаводаҳо буданд, — дусаду чилу ду нафар; ва Амашсай ибни Азаръил, ибни Аҳзай, ибни Машиллимут, ибни Иммир,

14. Ва бародарони онҳо, ки мардони чангӣ буданд, саду бисту ҳашт нафар; ва Забдиил ибни Бузургзодагон сардори онҳо буд.

15. Ва аз левизодагон: Шамаъё ибни Ҳашшуб, ибни Азриком, ибни Ҳашабъё, ибни Буннӣ,

16. Ва Шабтай ва Юзобод аз сардорони левизодагон — бар корҳои беруни хонаи Худо,

17. Ва Маттанъё ибни Мико, ибни Забдӣ, ибни Ософ — сардори маросими ҳамду сано ва дуо; ва Бақбуқъё, ки сардори дуюм аз бародарони ӯ буд; ва Абдо ибни Шаммуа ибни Ҷолол, ибни Едутун.

18. Ҷамъи левизодагон дар шаҳри муқаддас — дусаду ҳаштоду чор нафар.

19. Ва дарбонон: Аққуб, Талмун ва бародарони онҳо, ки ба дарвозаҳо ниғаҳбонӣ мекарданд, — саду ҳафтоду ду нафар.

Сокинони шаҳрҳои дигар.

20. Ва бақияи исроилиён, коҳинон ва левизодагон — дар ҳамаи шаҳрҳои Яҳудо, ҳар яке дар мулки худ.

21. Ва тобеон дар Ҷфал сокин шуданд, ва Сиҳо ва Цишфо ба тобеон сардорӣ мекарданд.

22. Ва сардори левизодагон дар Ерусалим Уззӣ ибни Бо-нӣ, ибни Ҳашабъё, ибни Маттанъё, ибни Мико, аз зодагони Ософ буд, ки ин муғанниён дар баробари корҳои хонаи Худо тарона месурӯданд,

23. Зеро ки ҳукми подшоҳ дар бораи онҳо буд, ва барои муғанниён ротибаи ҳаррӯза муқаррар карда шуда буд.

24. Ва Фатаҳъё ибни Машизабъил, аз зодагони Зораҳ ибни Яҳудо, ба ҳузури подшоҳ муваккали ҳар кори оид ба қавм буд.

25. Ва баъзе аз зодагони Яҳудо дар қасабаҳо, дар ҳудуди саҳроҳои худ сокин шуданд, чунончи: дар Қиръят-Арбаъ ва деҳоташ, дар Дибӯн ва деҳоташ, дар Еқабсиил ва қасабаҳояш,
26. Дар Ешуа, Мулодо ва Байт-Фолат,
27. Дар Ҳасар-Шуол, Беэр-Шобаъ ва деҳоташ,
28. Дар Сиклоҷ, Макуна ва деҳоташ,
29. Дар Айн-Риммӯн, Соръоҳ, Ярмут,
30. Зонуҳа, Адуллоҳ ва қасабаҳои онҳо, дар Локиш ва саҳроҳои он, дар Азиқо ва деҳоташ; ва аз Беэр-Шобаъ то водии Ҳиннум дар бошишгоҳҳо ҷойгир шуданд.
31. Ва зодагони Бинъемин: аз Ҷобаъ сар карда, то Мик-мос, Айё, Байт-Ил ва деҳоташ,
32. Анотӯт, Нуб, Ананъё,
33. Ҳосӯр, Ромо, Ҷиттоим,
34. Ҳодид, Сабӯим, Набаллот,
35. Луд, Уну ва Дарай косибон.
36. Ва баъзе аз левизодагон аз мулки Яҳудо ба мулки Бинъемин гузашта, сокин шуданд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Коҳинон ва левизодагоне ки ҷамроҳи Зарубобил буданд.

1. ВА инҳоянд коҳинон ва левизодагоне ки бо Зарубобил ибни Шаалтиил ва Ешуа баромадаанд: Сароё, Ирмиё, Эзро,
2. Амаръё, Маллук, Ҳаттуш,
3. Шаканъё, Раҳум, Маримут,
4. Идду, Ҷинтуй, Абийё,
5. Мийёмин, Меадъё, Билчо,
6. Шамаъё, Юёриб, Едаъё,
7. Саллу, Омук, Ҳилқиё, Едаъё — инҳоянд сардорони коҳинон ва бародаронашон дар айёми Ешуа.
8. Ва левизодагон: Ешуа, Биннуй, Қадмиил, Шарабъё, Яҳудо, Маттанъё, ки роҳбари маддохон буд, — ӯ ва бародаронаш,

9. Ва Бақбуқъё ва Уннй ва бародаронашон, ки дар муқо-били онҳо бо навбат хизмат мекарданд.

Насабномаи коҳинон.

10. Ва Ешуа Юёқимро ба дунъё овард, ва Юёқим Эльёшиб-ро ба дунъё овард, ва Эльёшиб Юёдоъро ба дунъё овард,

11. Ва Юёдоъ Юнотонро ба дунъё овард, ва Юнотон Ядду-аро ба дунъё овард.

12. Ва дар айёми Юёқим ин коҳинон сардорони хонаво-даҳо буданд: дар Сароё — Мароё, дар Ирмиё — Хананъё,

13. Дар Эзро — Машуллом, дар Амаръё — Еҳуҳонон,

14. Дар Малику — Юнотон, дар Шабанъё — Юсуф,

15. Дар Ҳорим — Адно, дар Мароют — Ҳелқой,

16. Дар Идду — Закаръё, дар Қинтун — Машуллом,

17. Дар Абийё — Зикрй, дар Минъёмин ва Муадъё — Филтой,

18. Дар Билчо — Шаммуа, дар Шамаъё — Еҳунотон,

19. Дар Юёриб — Матнай, дар Едаъё — Уззй,

20. Дар Саллай — Қаллай, дар Омук — Эбар,

21. Дар Ҳилқиё — Ҳашабъё, дар Едаъё — Натанъил.

22. Левизодагон дар айёми Эльёшиб, Юёдоъ, Юҳонон ва Яддуа дар рӯйхати «Сардорони хонаводаҳо ва коҳинон дар замони подшоҳии Доръёвешӣ Форс» навишта шудаанд.

23. Зодагони Левй, сардорони хонаводаҳо, дар китоби «Вақоеънома» то айёми Юҳонон ибни Эльёшиб навишта шудаанд.

24. Ва сардорони левизодагон: Ҳашабъё, Шарабъё ва Ешуа ибни Қадмиил; ва бародаронашон дар муқобили онҳо, то ки бар тибки амри Довуди бандаи Худо, навбат ба навбат, мадх гӯянд ва ҳамду сано хонанд, —

25. Маттанъё, Бақбуқъё ва Убадъё; Машуллом, Талмун ва Аққуб посбонон ва дарбононе буданд, ки бо навбат назди остонаи дарвозаҳо посбонӣ мекарданд.

26. Инҳо дар айёми Юёқнм ибни Ешуа ибни Юсодок ва дар айёми Наҳемъеи воли ва Эзрои коҳини китобдон буданд.

Тақдис кардани ҳисори Ерусалим.

27. Ва дар вақти тақдиси ҳисори Ерусалим левизодагонро аз хамаи маконҳошон чустучӯ карданд, то ки онҳоро ба Ерусалим биёранд, ва бо шодмонӣ, мадҳгӯӣ ва сурудхонӣ, ва бо санҷҳо, удҳо ва барбатҳо тақдис намоянд.

28. Ва зодагони муғанниён аз ноҳияи гирду атрофи Ерусалим, ва аз қасабаҳои Натуфо чамъ шуданд,

29. Ва аз Байт-Цилқол, ва аз саҳроҳои Цобаъ ва Азмавт низ; зеро ки муғанниён дар гирду атрофи Ерусалим қасабаҳо барои худ бино карда буданд.

30. Ва коҳинону левизодагон таҳорат намуданд, ва қавм ва дарвозаҳо ва ҳисорро татҳир карданд.

31. Ва ман сарварони Яҳудоро ба болои ҳисор баровар-дам, ва ду гурӯҳи калони маддоҳонро барои рафтори бо-тантана таъин намудам, ва яке аз онҳо ба тарафи рост, бар сари ҳисор, сӯи дарвозаи Хокрӯба равона шуданд,

32. Ва аз ақиби онҳо — Хушаъё ва нисфи сарварони Яҳудо,

33. Ва Азаръё, Эзро ва Машуллом,

34. Ва Яҳудо, Бинъёмин, Шамаъё ва Ирмиё;

35. Ва аз зодагони коҳинон бо карнайҳо: Закаръё ибни Юнотон, ибни Шамаъё, ибни Маттанъё, ибни Микоё, ибни Заккур, ибни Ософ,

36. Ва бародарони ӯ: Шамаъё, Азаръил, Милалай, Цила-лай, Моай, Натанъил, Яҳудо ва Ҳанонӣ бо асбоби мусиқии Довуди марди Худо; ва Эзрои китобдон пешопеши онҳо.

37. Ва назди дарвозаи Чашма, ки дар муқобили онҳо буд, бар зинаҳои шаҳри Довуд, бар фарози ҳисор баромаданд ва аз болои хонаи Довуд гузашта, то дарвозаи Об, ки дар шарқ буд, омаданд.

38. Ва гурӯҳи дуҷуми маддоҳон ба тарафи чап равона шуданд, ва ман ва нисфи қавм аз ақиби онҳо бар сари ҳисор, аз бурчи Танӯр то ҳисори васеъ рафтем;

39. Ва онҳо аз болои дарвозаи Эфроим, ва дарвозаи Кӯҳна, ва дарвозаи Моҳӣ, ва бурчи Ҳананъил, ва бурчи Меох то дарвозаи Гӯсфанд рафта, назди дарвозаи Посгоҳ истоданд.

40. Ва ду гурӯҳи маддоҳон дар хонаи Худо истоданд, ва ман, ва нисфи сарварон бо ман.

41. Ва коҳинон: Эльёқим, Маасиё, Минъёмин, Микоё, Эльюзнай, Закаръё ва Ҳананъё бо карнайҳо,

42. Ва Маасиё, Шамаъё, Эльзор, Уззӣ, Еҳуҳонон, Мал-киё, Элом ва Озар. Ва муғанниён сурудхонӣ карданд; ва Израҳъё сардорашон буд.

43. Ва дар он рӯз қурбониҳои зиёде забҳ намуда, хурсан-дӣ карданд, зеро ки Худо онҳоро бағоят шод карда буд, ва занону бачагон низ хурсандӣ карданд, ва шодмонии Еру-салим то ҷойҳои дурдаст шунида шуд.

Дар маъбад тартиб барқарор карда шуд.

44. Ва дар он рӯз бар хучраҳои махзан барои ионатҳо, навбарҳо ва ушрҳо одамон таъин карда шуданд, то ки аз киштзорҳои шаҳрҳо ҳиссаҳои коҳинон ва левизодагонро мувофиқи Таврот чамъ кунанд, зеро аҳли Яҳудо аз он шод буданд, ки коҳинон ва левизодагон ба хизмат меистоданд,

45. Ва хизмати Худои худ ва корҳои татҳирро ба ҷо меоварданд, ва бар тибқи амри Довуд ва писараш Сулаймон вазифаи муғанниён ва дарбононро иҷро мекарданд,

46. Ва мисли он ки дар айёми Довуд ва Ософи сардори муғанниён аз қадим буд, сурудҳои ҳамду сано барои Худо мехонданд.

47. Ва тамоми Исроил дар айёми Зарубобил ва дар айёми Наҳемъё ҳиссаҳои муғанниён ва дарбононро рӯз ба рӯз медоданд, яъне онҳо вақф ба левизодагон медоданд, ва левизодагон вақф ба зодағони Ҳорун медоданд.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Наҳемё бо ҷидду ҷаҳд ба муқобили бетартибиҳо мубориза мебарад.

1. ДАР он рӯз китоби Мусоро ба самъи қавм хонданд, ва дар он чунин навиштае ёфт шуд, ки «аммӯнӣ ва мӯобӣ ҳар-гиз ба ҷамоати Худо дохил нахоҳанд шуд,
2. Зеро ки онҳо банӣ-Исроилро бо нон ва об пешвоз нагирифтанд, балки Бильомро бар зидди онҳо киро карданд, то ки онҳоро лаънат намояд, валекин Худо лаънатро ба баракат табдил дод».
3. Ва чун Тавротро шуниданд, ҳамаи омезишъёфтагонро аз Исроил чудо карданд.
4. Ва пеш аз ин Эльёшиби коҳин, ки дар як ҳучраи хо-наи Худои мо, дар наздикии Тубиё сукунат дошт,
5. Барои ӯ ҳучраи калоне муҳайё карда буд, ки пештар ҳадияҳои ордӣ, бухур ва зарфҳо, ва ушри ғалла, шираи ангур ва рағани зайтунро, ки ҳиссаи левизодагон, муған-ниён ва дарбонон буд, ва ионати коҳинонро дар он ҷо ме-гузоштанд.
6. Ва дар он вақт ман дар Ерусалим набудам, зеро ки дар соли сиву дуоми Артахшасто, подшоҳи Бобил, назди подшоҳ рафтам, ва пас аз айёме аз подшоҳ барои худ иҷозат гирифтам.

Наҳемё бори дуюм ба Ерусалим меояд.

7. Ва чун ба Ерусалим расидам, аз кирдори баде ки Эльёшиб ба хошири Тубиё карда буд, яъне барои ӯ дар саҳ-ни хонаи Худо ҳучрае муҳайё намуда буд, хабар ёфтам,
8. Ва ин дар назари ман бағоят зишт намуд, ва ман тамоми бисоти хонаи Тубиёро аз ҳучра берун партофтам,
9. Ва амр фармудам, ва ҳучраро татҳир карданд, ва зарфҳои хонаи Худо, ҳадияҳои ордӣ ва бухурро ба он ҷо бар-гардонидам.

10. Ва фаҳмидам, ки ҳиссаҳои левизодагон ба онҳо дода нашудааст, ва левизодагону муғанниёне ки ба хизматгузори машғул буданд, ҳар яке ба киштзори худ гурехта рафтаанд.

11. Ва ман сардоронро мазаммат намуда, гуфтам: «Чаро хонаи Худо тарк карда шудааст?» Ва онҳоро чамъ карда, дар ҷойҳои гузоштам.

12. Ва тамоми аҳли Яҳудо ушри ғалла, шираи ангур ва рағанн зайтунро ба маҳзанҳо овардан гирифтанд.

13. Ва Шаламъи қоҳин ва Содӯқи китобдон ва Фадоеро, ки аз левизодагон буд, ва дар паҳлуяшон Ҳонон ибни Зак-кур, ибни Маттанъеро бар маҳзанҳо таъин намудам, зеро ки онҳо шахсони амин ҳисоб меёфтанд, ва вазифаи онҳо ин буд, ки ҳиссаҳоро ба бародарони худ тақсим кунанд.

14. Маро, эй Худои ман, барои ин ба ёд овар, ва аъмоли неки маро, ки барои хонаи Худои худ ва барои хизматгузо-рони он кардаам, маҳв насоз!

Хор доштани оромии рӯзи шанбе.

15. Дар он айём дар Яҳудо дидам, ки дар рӯзи шанбе чархуштҳоро паҳш мекарданд, ва хирманҳоро кашонда меоварданд, ва шароб, ангур ва анҷир ва ҳар бори дигарро ба харҳо бор карда, дар рӯзи шанбе ба Ерусалим мебароварданд; ва мушоҳида намудам, ки дар он рӯз ба фурӯхтани хӯрокворӣ машғул мешуданд.

16. Ва сӯриёне ки дар Яҳудо иқомат доштанд, моҳӣ ва ҳар навъ мол оварда, ба соқинони Яҳудо ва Ерусалим мефурӯхтанд.

17. Ва ман калоншавандагони Яҳудоро мазаммат намуда, ба онҳо гуфтам: «Ин чӣ қори бад аст, ки шумо мекунед ва рӯзи шанберо хор медоред?»

18. Падарони шумо, охир, чунин амал карданд, ва Худои мо тамоми ин мусибатро бар мо ва бар ин шаҳр овард; ва шумо рӯзи шанберо хор дошта, ғазабро бар Исроил афзун мекунед?»

19. Ва чун дарвозаҳои Ерусалим пеш аз шанбе сояандоз шуд, амр фармудам, ва дарҳоро бастанд; ва амр фармудам, ки то анҷоми шанбе онҳоро накушоянд; ва аз навкарони худ назди дарвозаҳо гузоштам, то ки дар рӯзи шанбе ҳеҷ боре оварда нашавад.

20. Ва савдогарон ва фурӯшандагони ҳар навъ мол як-ду бор берун аз Ерусалим шабро гузаронданд.

21. Ва ман онҳоро таъкид намуда, гуфтам: «Чаро шумо назди хисор шабро мегузаронед? Агар бори дигар чунин ку-нед, даст бар шумо хоҳам андохт!» Аз ҳамон вақт дигар дар рӯзи шанбе наомаданд.

22. Ва ба левизодагон амр фармудам, ки таҳорат карда, барои ниғаҳбонии дарвозаҳо биёянд, то ки рӯзи шабbero тақдис намоянд. Инро низ, эй Худои ман, барои ман ба ёд овар ва бар ҳасби марҳамати бузурги Худ бар ман шафқат намо!

Манъ кардани никоҳ бо занони аҷнабӣ.

23. Дар он айём низ яҳудиёнро дидам, ки занони ашдӯдӣ, аммӯнӣ ва мӯобӣ гирифтаанд;

24. Ва писарони онҳо қисман ба забони ашдӯдӣ гап мезаданд, ва ба забони яҳудӣ наметавонистанд сухан ронанд, балки ба забони ин ё он қавм.

25. Ва ман онҳоро мазаммат намудам, ва ба онҳо лаънат хондам, ва баъзе касонро аз байни онҳо кӯфтам, ва мӯйҳошонро кандам, ва онҳоро ба Худо қасам дода, гуфтам: «Духтарони худро ба писарони онҳо надихед, ва духтарони онҳоро барои писарони худ ва барои худ нагиред.

26. Сулаймон, подшоҳи Исроил, охир, ба туфайли ҳаминҳо гуноҳ карда буд, ва ҳол он ки дар миёни халқҳои бисъёр подшоҳе мисли ӯ набуд! Ва ӯ барои Худои худ маҳбуб буд, ва Худо ӯро бар тамоми Исроил подшоҳ карда буд, — аммо ӯро низ занони аҷнабӣ дар роҳи гуноҳ андохтанд!

27. Пас, оё мо метавонем ба суханони шумо гӯш дода, ин шарорати азимро ба амал оварем, яъне ба Худои худ хиё-нат карда, занони аҷнабӣ бигирем?»

28. Ва аз зодагони Юёдоъ ибни Эльёшиби саркоҳин ман якеро, ки домоди Санбалати хӯрӯнӣ буд, аз пеши худ рондам.

29. Онҳоро, эй Худои ман, барои он ба ёд овар, ки ка-ҳонатро, ва аҳди коҳинон ва левизодагонро палид кардаанд!

30. Ва ман онҳоро аз ҳар чизи аҷнабӣ татҳир намудам, ва хизматгузории коҳинон ва левизодагонро аз нав барқарор кардам, то ҳар яке ба кори худ машғул шавад;

31. Ва овардани ҳадияи ҳезумро дар вақтҳои муайян, ва навбарҳоро низ. Маро, эй Худои ман, ба некӯӣ ба ёд овар!